

Arrest

nr. 185 185 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen een asielaanvraag in op 10 maart 2014.

Op 7 juni 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet omwille van de medische problematiek van hun zoon.

Op 23 juni 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. nr. 136 942 van 23 januari 2015 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 september 2014 worden verzoekers gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 13 april 2015 overlijdt de zoon van verzoekers.

Op 25 september 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2016 wordt de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard.

Op 23 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 mei 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2016 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit maal op grond van de medische toestand van verzoeker.

Op 28 juli 2016 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 14 september 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 20 september 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 november 2016 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard ten opzichte van verzoeker en onontvankelijk ten opzichte van verzoekster. Bij arrest van de Raad nr. 182 957 van 27 februari 2017 wordt het beroep tegen de beslissing in hoofde van verzoeker verworpen.

Op 3 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekers instellen tegen deze bevelen wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 180 456 van 10 januari 2017. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 199 265.

Op 3 januari 2017 worden ten opzichte van verzoekers ook inreisverboden genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Z. voornaam: B. geboortedatum: (...)1972 geboorteplaats: P.

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/01/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...).”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S. voornaam: J. geboortedatum: (...)1980 geboorteplaats: V.

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 03/01/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan haar betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan haar betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...)."

Op 7 februari 2017 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 TWEEDE LID VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1.

De motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod is niet deugdelijk., en houdt in wezen enkel een schijnmotivering in.

De bepaling van de termijn van het inreisverbod is immers, blijkens de beslissing, gesteund op “2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

2.

De bestreden beslissing verwijst m.a.w. naar een welbepaald artikel, nl. art. 74/11 § 1, 2 ° Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te motiveren.

Dit artikel stelt evenwel enkel dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal 3 jaar, doch bepaalt geenszins dat de duur van het inreisverbod in deze hypothese (niet voldoen aan de terugkeerverplichting) automatisch twee jaar zou bedragen.

De loutere verwijzing c.q. overweging dat er geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt m.a.w. niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod (in casu 2 jaar), doch wel enkel het opleggen van het inreisverbod an sich.

3.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen wordt aan de Staatssecretaris, voor de het geval niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan, de mogelijkheid gegeven de duur van het inreisverbod te moduleren, gaande van één dag tot een periode van drie jaar.

De Staatssecretaris beschikte in casu m.a.w. over een appreciatiemarge om een inreisverbod op te leggen voor een periode die kan variëren van één dag tot drie jaar.

De loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van een inreisverbod (an sich) (d.i. het niet voldoen aan de terugkeerverplichting) kan niet worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing terzake duur van het inreisverbod schraagt.

Het loutere gegeven dat voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van het inreisverbod kan bijv. ook leiden tot het opleggen van een inreisverbod van één dag, één maand of één jaar.

4.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten waarom in casu specifiek voor een termijn van twee jaar werd geopteerd.

Er wordt dan wel een gedetailleerd chronologisch overzicht gegeven van de procedurele voorgaanden in hoofde van verzoekers, doch dit is uiteraard geen degelijke motivering.

Ook de opmerkingen omtrent de kinderen van verzoekers zijn niet ter zake.

5.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele manier uit welke elementen exact het besluit werd getrokken dat een inreisverbod van twee jaar diende te worden opgelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplichting is aangetoond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekers stellen in een eerste middel een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat de overweging dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, niet verantwoordt dat er automatisch een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Een loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van het inreisverbod kan volgens hen niet beschouwd worden als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing inzake de duur schraagt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers volledig voorbijgaan aan de motivering die blijkt uit de bestreden beslissing. Er werd uitvoerig gemotiveerd omwille van welk reden geopteerd werd voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De beslissing luidt immers als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd,

dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied

te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Als motivering van het opleggen van het inreisverbod voor de duur van twee jaar werd er derhalve expliciet verwezen naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Daarnaast werd er gemotiveerd omtrent het illegale verblijf van verzoekers en op het gebrek aan specifieke omstandigheden die de termijn van twee jaar niet zouden kunnen verantwoorden. Verzoekers tonen niet aan omtrent de verwerende partij nog meer diende te motiveren bij het opleggen van de termijn van twee jaar.

Zij beperken zich bovendien tot de loutere bewering als zou niet afdoende zijn gemotiveerd, zonder elementen aan te brengen die het opleggen van de termijn van twee jaar niet zouden verantwoorden. Zij geven derhalve zelf de elementen, die volgens hen veronachtzaamd waren door de verwerende partij niet, aan.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat de motivering voor de termijn van twee jaar, met name dat zij geen gevolg gegeven hebben aan vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod verantwoordt, deze verwijzing kan enkel het opleggen van een inreisverbod verantwoorden. Verzoekers menen dat de loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van een inreisverbod (het niet voldoen aan de terugkeerverplichting) niet kan worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing inzake de duur van het inreisverbod schraagt. De bestreden beslissingen laten niet toe te weten waarom *in casu* specifiek voor een termijn van twee jaar werd geopteerd. Het gedetailleerd chronologisch overzicht van de procedurele voorgaanden is geen degelijke motivering, evenmin als de opmerkingen over verzoekers' kinderen.

3.3.2. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In de bestreden beslissingen wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoekers betwisten dit gegeven niet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A & A.) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster bevat een gelijkaardige motivering.

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissingen een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat verzoekers geen gevolg gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hun asielaanvragen werden verworpen, dat er in dit verband geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld, dat verzoekers twee regularisatieaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, dat deze ongegrond werden verklaard, dat er ook in dit verband geen schending van artikel 3 van het EVRM is, dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat verzoekers geen vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat geen gebruik werd gemaakt van de wettelijk voorziene procedure om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel te verkrijgen omwille van specifieke omstandigheden waaronder schoolgaande kinderen, dat het recht op onderwijs niet absoluut is en dat nergens uit blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan verkregen worden. Hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven (aan hun aanvragen) hebben verzoekers niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid om op illegale wijze in België te verblijven, zijn inreisverboden van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole, uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van inreisverboden van minder dan twee jaar. Verzoekers kunnen een opschorting of opheffing van de inreisverboden vragen in het kader van hun recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de wettelijke bepalingen en als zij aan de voorwaarden hiertoe voldoen, hoeven de inreisverboden geen nadeel te vormen.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, bevatten de bestreden beslissingen naast de motiveringen waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name het niet voldoen aan een eerdere verwijderingsbeslissing, dus ook een motivering inzake de redenen waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Verzoekers betwisten deze motieven over de duur van de inreisverboden niet.

Door louter te vermelden dat het gedetailleerd chronologisch overzicht van de procedurele voorgaanden en de opmerkingen over verzoekers' kinderen geen degelijke motivering is, tonen verzoekers niet aan dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt wel degelijk een afweging gemaakt waar er wordt gewezen op de hardnekkigheid van verzoekers om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven, op het belang van de immigratiecontrole en op het niet aanwezig zijn van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een termijn van minder dan twee jaar. De schending van de materiële motiveringsplicht, evenals de schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET